

Старий і сивий рік іде
Вже новий на заміну йде.
Старий нам пам*ять залишає
Новий столи нам накриває
Стоять ялинки вже усюди
«Любий, бувай!» - кричать всі люди.
Нам попрощатись доведеться,
Але добро завжди вернеться!

Новий рік наступає
Усе снігом замітає..
І сиджу я за сніданком,
Насолоджуюся ранком.
Тут з якогось – там затінку –
Подарунок під ялинку!
Радості нема кінця,
І кричать: «Моє, моя!...

Кохання – дивне почуття,
Коли чутно лише серце биття.
І наче дивне щось тебе веде
Але куди – зрозуміло...
А розум твій ніби не там...
Та й йдеш якось ніби невміло...
Але одне ти зрозумій,
Це закон єдиний мій:
На сумніви часу ти не сій,
не стій, не мрій, а хутко дій!

С 8 МАРТА!

Поздравляю с 8 Марта
Свою любимую бабулю,
Которая качала в колыбели,
Свою любимую мамулю,
Которая качала на качели.
Я вас люблю за то,
Что дарите мне нежность и любовь...
Желаю, чтоб мечты сбывались,
Чтоб радостью наполнился весь дом,
Здоровья не забуду пожелать,
За все спасибо надо вам сказать!

**I ♥
МАМУ**

Мати – бліденька бідна хворенька.
Мати – рідненька люба добренька.
Очі її як сонце щирі,
Очі її як квіти милі.
Дотик руки такий приємний,
Як сонячний день весни.
У мами дорогої тінь під очами,
Коли мені сумно – почую я дотик мами.

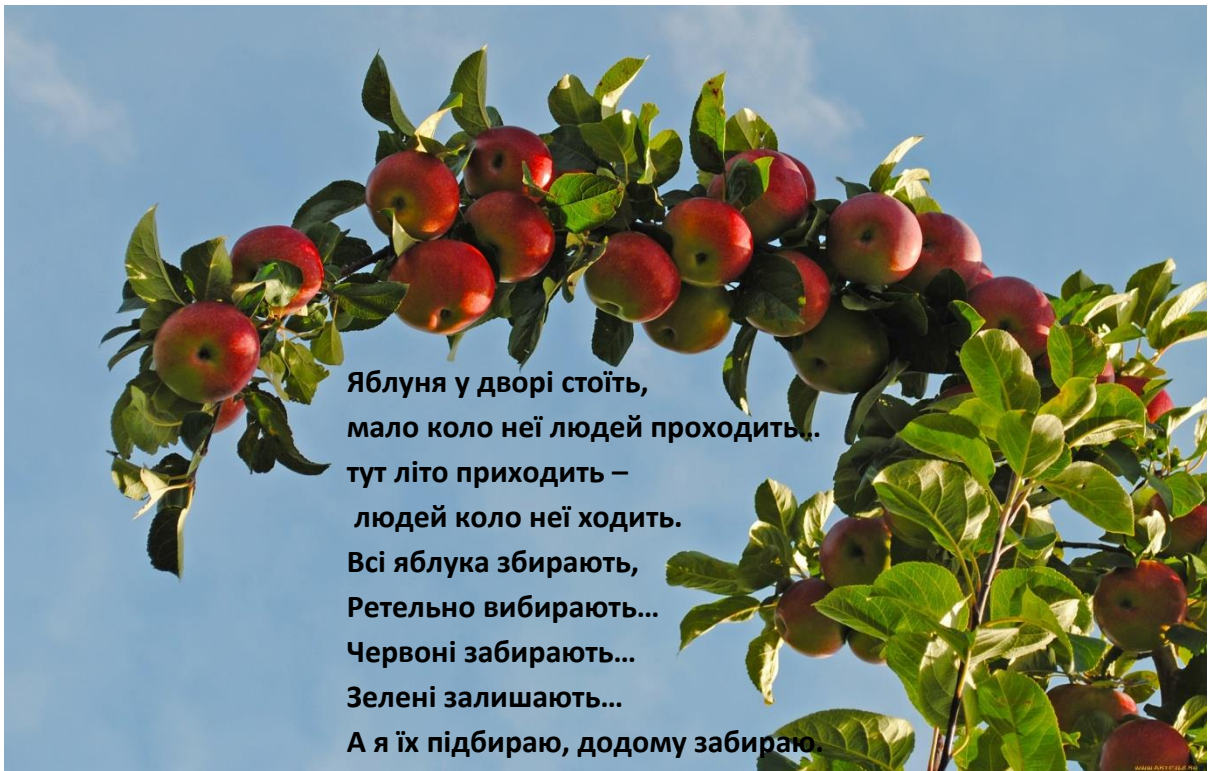
Мамини руки як перлина,
Мамини руки – як м*яка тканина.
Лише погляд її зігріє,
Лише ніжні слова у тяжку хвилину...
Але іноді мама дуже сердиться,
І погляд її стає холоднішим,
І серце її стає крижанішим...
Але який холод б мене не чекав –
Несміливо я їй скажу:
«Вибач... я ж тебе дуже люблю...»

Карпати , краю чарівний
І сонцем весь налітий.
Зберігай свою красу, свою одну єдину.
Не вирубай лісів:
Це краса цих країв.
Там і повітря ще таке дороге...
Бережи рідні края!
Буду це робити й я.

Мальовничі гори.

Встає ясне сонце
І підходить до мого віконця.
Бачу проміння сонця,
Гарно там за віконцем...
Усе наливає сонцем...
А наша хата така маленька,
А гори там величеські...

Яблуня у дворі стоїть,
мало коло неї людей проходить...
тут літо приходить –
людей коло неї ходить.
Всі яблука збирають,
Ретельно вибирають...
Червоні забирають...
Зелені залишають...
А я їх підбираю, додому забираю.

Хвилі темні пливуть рікою
В ночі темній не дають спокою.
Шепче вітер за смерекою
Та дружить з осокою.
Найдужче дощ гукав тоді:
«Хто допоможе у біді?»
А він не знав куди іти,
А може допоможеш ти?
У темну бурю він блукав,
Людей довкола всіх гукав:
«Люди-люди, йдіть додому,
Шукайте собі кращу долю.
Та любіть свою країну,
Рідну неньку Україну!!!»

Хвилі бунтують – люди сумують.
На човнах не попливуть.
Вже всі розійшлися...
А мені хтось сказав: «Залишися...»
І море сумує одне..
Воно ж лише погралось, бідне...